

Рибарь и жеравъ.

Рибарьтъ и жеравътъ се родили край блатото и сѣ въ блатото си живѣли. И така хубаво си живѣли, че всички имъ завиждали и всички думали:

— Жеравътъ е хитрецъ, а рибарьтъ хубавецъ!

Като чули това двамата приятели, подгордѣли се и токо си думали:

— Да, да, да! Ние, сме тукъ господари на блатото и не искаме другъ.

— Подгордѣли се тѣ, плѣснали крилѣ, вдигнали се високо, летѣли, летѣли и въ широко поле спрѣли.

И поискали да станатъ господари вече и на полскитѣ твари.

— Само да ни видятъ и да видишъ, какъ ще се чудятъ, рекълъ жеравътъ хитрецъ на рибаря хубавецъ.

И ето че се чуло изъ полето:

— Път-пъ-дъкъ! Пжда ви оттукъ, пжда всѣки другъ, нѣма тукъ по-голѣмъ никой другъ, никой другъ!

А чучулигата се издигнала високо, високо, затрѣпкала като закована на едно мѣсто и запѣла:

— На туй поле, и на ширъ и на длъжъ господарь съмъ вездесъщъ, то е мое, то е мое.

Гласътъ ѝ се носилъ изъ цѣлото поле.

Никой не погледналъ жерава хитрецъ и рибаря хубавецъ.

Умислили се нашитѣ приятели, увисили човки, поседѣли, послушали.

— Домъчнѣ ми, драги!